

arxiu del
centre excursionista
de terrassa

quarta època - juliol / desembre 1980 - N.º 22

SUMARI:

Carta als desencisats.

«Itineraris Romànics del Vallès Occidental. XVI-XVII», per Mateu Fusalba i Bosc.

«Els petits avencs de la nostra muntanya (VII)», per Xavier Badiella i Albert Buil.

«Crònica i vivències d'una excursió», per Pere Buixasa.

«220.è a la Finlàndia-Hiihto», per Miquel Prat i Sagalés.

«La cursa», per Axel Oliveras.

«Les cavitats dels contorns de Mura», per Salvador Vives i Jorba.

«Nevado Chopicalqui». 6.354 metres», per Jaume Galofre i Gabarró.

«Impressions d'un acampador», per Ramon Pitarch i Ribas.

Crònica: Actes i conferències.

Comissió de Senders de Gran recorregut, per Joan Tort i Donada.

Biblioteca: Obres ingressades per donatiu, adquisició i subscripció. Publicacions de l'entitat.

Secció de Fotografia: XLV Saló de Fotografia, XXV de Muntanya, XVI Edició Nacional.

Secció d'Esquí: Assemblea Anual Reglamentària.
Esquí de Fons: Resum d'activitats de la temporada 79-80.

Secció d'Investigacions Subterrànies: Campament espeleològic a Candanchú. XVIII Curset d'Iniciació a l'Espeleologia.

GRAVATS: Avencs Terrós i de la Tica (per X. Badiella, A. Buil i E. Badiella). Cova de Mura i Avenc dels Codolosos (topografies de S. Vives i P. Verderi). Avenc de les Ermínies (topografia de M. Noguera i J. Rosaura). Avencs de les Vinyes Velles i Sense Nom (topografies de J. Claverí, M. Ramos i X. Badiella). Grup del C.E.T. al Camí de Sant Vicenç (foto del dia d'exploració a l'Avenc de les Ermínies). «Niños», fotografia guanyadora del XLV Saló de fotografia. (Autor: P. Parera i Valls).

PORTADA:

«Ampriu». Fotografia de Marià López Angulo. Primer premi (Classificació de Muntanya) del LXV Saló de Fotografia.

arxíu del centre excursionista de terrassa

Adherit a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana d'Esquí
Institució Catalana d'Història Natural

QUARTA ÈPOCA — JULIOL / DESEMBRE 1980 — N.º 22

CARTA ALS DESENCISATS

Amic lector:

Conec el teu desencís, sé que et queda poca il·lusió, que potser vegeges més que no vius, que no pares d'afirmar que cada dia anem pitjor a nivell col·lectiu, social i econòmic, que —potser fins i tot— goses dir que temps passats eren millors, que...

Has perdut uns valors i menysprees en tot o en part l'existència quotidiana, el treball esforçat, la lluita diària, el millorament social i humà.

Has caigut, potser, en un «tant-se-m'enfotisme» de moda i quasi arribes a estar desillusionat de «passar» de tantes coses.

I has deixat de banda la bandera d'un país i d'uns ideals que tants cops alçares fermament per unir-te a una multitud de desencisats sense rostre, en l'ambigüitat d'unes posicions ni compromeses ni ridícules.

I formes així una massa grisosa, amorfa, impersonal, que es mou sense avançar, confosa i indecisa.

I tanmateix, quantes possibles realitats t'envolten! Vius en una etapa de reconstrucció del país a molts nivells i hi restes indiferent. Ni l'amenaça que el drac enemic, intel·lectual o no, planteja contra la llengua, l'educació i la cultura és capaç de despertar-te aquella sang d'altre temps? Ni tan sols ara maldes per dur a terme els teus objectius?

Perquè dintre teu encara batega un cor d'home o de dona capaç d'estimar i de ser estimat. Perquè dintre teu encara hi ha una guspira que pot donar llum engrescadora. Perquè a dintre teu encara hi ha un impuls nou

capaç de lluitar, d'edificar i d'empènyer. I et queda sortosament alè per una dura ascensió o una llarga caminada.

Cal només que retrobis el sentit a la vida, al treball, a l'esforç, a la lluita, al camí, a la llum, a la fe, a la pau, a la joia.

No serà que t'has deixat dur per una letàrgia colectiva? No serà que has venut el teu cor, la teva força, els teus anhels a algun bruixot enemic de la il·lusió? No serà que et costa fer el nou pas perquè ara que tot semblava més planer és —qui ho dubta— més difícil? No serà que et refugies en posicions comodistes que si foren vàlides en altre temps avui ja no ho són?

I no serà, potser, que en aquest procés de preocupació has oblidat els altres? A tots ens caldria recordar que la vida pròpia només té sentit en funció dels altres, de tots els altres, propers o llunyans, amics o no tant.

I no t'estranyi gens, amic meu, que quan ens tanquem en nosaltres mateixos ens desencisem. Som tan poca cosa! És quan servim, estimem o ajudem, que la nostra vida i la nostra existència tenen plena raó de ser.

Permete'm, amic lector, que acabi aquestes ratlles amb un recordatori, a tall de consell. Quan et sentis desencisat, la muntanya et tornarà a la il·lusió i a la vida en plenitud. Allí hi trobaràs el goig de la passejada, l'esforç dels darrers metres fins al pic, la incomoditat del vent i del fred, la bellesa del paisatge, la satisfacció d'haver fet el previst o allò que et feia il·lusió, i la immensa joia que hom experimenta des del cim o des del fons d'un avenc, després d'una dura ascensió —a peu o amb esquís, tant se val— o d'una llarga davallada. La muntanya, amic meu, et fornirà nou alè per emprendre nova vida.

Sortós tu si mirant més enllà de l'avui saps trobar les raons per mirar el demà des d'avui amb il·lusió renovada.

Perquè, tu, amic meu, pots, en gran part, decidir el teu futur; tu, en gran part, contribuiràs a decidir el futur col·lectiu, i tu, en gran part, pots fer que ja l'avui sigui millor.

I ho saps prou bé: tu pots fer-ho, ets capaç de fer-ho, tens la força per fer-ho.

Et falta el coratge?

T'hi animes? Au!, ja som dos més als molts que caminem amunt.

Cordialment, un que no vol ser dels desencisats.

ITINERARIS ROMÀNICS DEL VALLÈS OCCIDENTAL

Per Mateu FUSALBA I BOSCH

XVI

GALLIFA, CAN BOSCH, CASTELL DE GALLIFA, CAN FONT, SANTA MARIA DEL GRAU, SANTA MARIA DEL GRAU VELLA, RIERA DE CALDES, ESPADATS I CASA DE LES ELIES, TORRENT I MOLÍ DEL PRAT DE DALT, SANT FELIU DE CODINES.

Aquesta tan interessant com bellíssima travessa, que es realitzà el diumenge dia 26 d'Octubre amb una assistència de 17 consocis, permeté admirar les superbes i evocadores ruïnes de la que fou capella del Castell de Gallifa i de les quals, sols es pot apreciar i encara en precari estat de conservació el seu esvelt absis. Aquest notable conjunt de ruïnes —castell i església— es troben situades sobre un estratègic i elevat turó, partió d'aigües de la Riera de Gallifa i la de Caldes. Pel llom d'aquest ample carener i passada la bonica masia de Can Font, oculta dins un ombrívol i suggerent racó, vorejant els faldars del Puig de la Baliarda, s'arriba a un ample planell carener, al bell mig del qual, i dintre un esplendorós bosc, s'arriba a la memorable església boscana de Santa Maria del Grau, construïda amb un molt remarcable estil romànic de la darrera època. Al seu absis i avui dia en molt deplorable estat de conservació, s'hi poden admirar unes modernes pintures murals. Molt aprop d'aquest monument i dins l'encisador i ben conservat bosc, s'hi troben també, les molt deplorables ruïnes de l'església de Santa Maria del Grau Vella, construcció que precedí en més d'una centúria l'anteriorment comentada. Es davalla dins l'enclotat i selvàtic Sot de la Baliarda, cobert d'espessa i altiva frondositat, el mig del qual, travessa la clara i naixent Riera de Caldes. Travessat aquest curs d'aigua sota els altius i colorits Espadats de les Elies es prengué per sobre mateix dels teulats de la gran casa de Les Elies, un ample i fàcil camí, el qual, voreja ascendint, la vessant de migdia del Turó de Solanes, per dessorre la torrentera emboscada i el vell Molí del Prat de Dalt —ruïnes— arribant després d'aquesta fàcil i recordada caminada, d'unes quatre hores de còmode recorregut, a la fi d'aquesta excursió; la xamosa i pulcra vila de Sant Feliu de Codines. S'arriba a aquesta població pel sinuós, però planer camí del cementiri.

XVII

SANT LLORENÇ SAVALL, MAS DE LA BUSQUETA, SANT JAUME DE VALLVERD, COLL DE MONNER, EL PARANY DEL BOTER, CAN CADAFALCH, COLL DE CANYELLES, EL PUIG DE LA CREU, CASTELLAR DEL VALLÈS.

Gràcies al present recorregut (efectuat el diumenge dia 30 del passat novembre) es pogué conèixer i valorar dos importants monuments romànics de la nostra comarca. L'un: l'esglésiola romànica del Castell de Vallverd (del qual, sols queden uns migrats rastres), d'una sola nau i absis. Fou molt acertadament reconstruïda l'any 1975 amb tot l'amor i respecte que mereixia, pels propietaris de la formosa masia gòtica de La Busqueta, on dins les terres d'aquesta propietat, està enclavada la petita capella. La seva gràcil bellesa estètica i la seva peculiar situació al cim d'un petit pujol submergit dins d'una esplendorosa i espessa boscúria, fa d'aquesta església, un dels monuments más recomanats de conèixer de tots els de les nostres rodalies.

Per la bonica i boscosa carena, divisòria del riu Ripoll amb la Riera de Caldes, passant per l'altívol feu de El Cadafalch bo i gaudint sobremanera amb la més sensacional visió panoràmica del massís de Sant Llorenç, s'aconsegueix després travessar una de les zones boscoses més ben conservades (per ara) dels nostres malaurats contorns, s'arriba al gran conjunt monumental del Puig de la Creu, encavallat al cim del punt culminant (664 m.) i final sobtat del carener, abans de la seva ràpida submergida envers la gran planura superpoblada del Vallès Occidental. D'aquesta església romànica, recentment restaurada i composta d'una sola nau, absis i dues absidioles, és verament remarcable el seu bellíssim campanar de l'època de les seves primeres construccions datades al segle XI, reconstruït també recentment. Daquest temple, envoltat per un gran conjunt murallat de fortificacions, ultra el seu valor artístic i arqueològic, és força remarcable per les seves grans i dilatades panoràmiques que des d'allí s'albiren.

Des d'aquest altiu lloc, es davalla quasi vertiginosament per un malmès camí, fins arribar a la fi d'aquest present recorregut a Castellar del Vallès, situat dessota mateix de les darreres i fortes pendents del Puig de la Creu. Aquesta caminada suposa unes quatre hores de camí, amenitzat per una constant i extasiada bellesa contemplativa monumental a paisatgística.

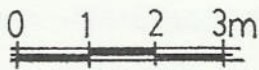
ELS PETITS AVENCS DE LA NOSTRA MUNTANYA (VII)

Per Xavier BADIELLA i NOGUERA i Albert BUIL i LLEONART

Va ser al principi de l'any 1977 quan junts, després de fer el curset d'iniciació a l'espeleologia ens dedicàvem a freqüentar els avencs de Sant Llorenç. Degut a que la nostra tècnica i mitjans eren molt limitats ens dedicàvem a explorar avencs de poca importància. D'aquesta activitat va sorgir la idea dels petits avencs. Mentre exploràvem el Gener de 1977 l'avenc Terrós, se'ns va acudir fer-ne un treball junt amb el d'algun altre avenc. Vàrem emprendre doncs l'exploració d'altres petits avencs per fer-ne algun treball més i unir-lo a l'avenc Terrós.

Tot i que va ser aquest el primer en donar-nos la iniciativa, avui, després d'haver-se'n ja publicats molts d'altres, li toca el seu torn, de veure la llum.

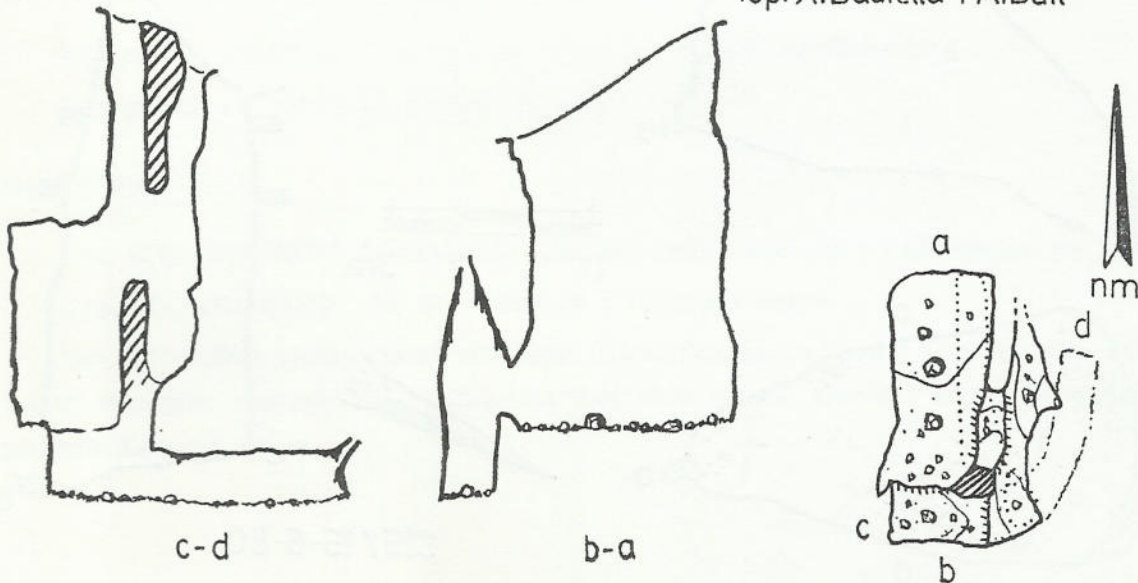
L'Avenc de la Tica era conegut des de fa molt de temps per caçadors que freqüentaven aquell indret, però no va ser fins a principis de l'any 1980 que es realitzà la seva exploració.

avenc terrós

Sant Llorenç del Munt (Can Pobla)

Top: X. Badiella i A. Buil

AVENC TERRÓS

Situació: Baixant per la canal on hi ha l'avenc del Club i en un revolt, sota un gros pi, es troben les boques de l'avenc.

Descripció: La boca gran de 3 x 0'5 m. dóna pas a un refeu d'1 m., al costat Est del refeu trobarem una sala de 3 x 1,5 m. i 3 m. d'alçària des de la qual i per un pas estret anem a parar a una sala formada per un fus de 4 m. d'altitud; en un costat d'aquest fus surt una galeria de 3 m. de recorregut en forma corbada i de poca alçària que dóna fi a la cavitat. La boca petita de mig metre de diàmetre dóna pas a un pou de 4 m. que ens porta sobre un refeu des del qual observarem a l'extrem Nord un conjunt de galeries formades per enderroc. Mentre que a l'Oest topem amb el fus anteriorment mencionat.

Espeleogènesi: La cavitat ha estat formada per dues diaclasi en direcció N-S en les que els processos clàstics són força avançats i notables, actuaren posteriorment els processos de reconstrucció cobrint part del fus.

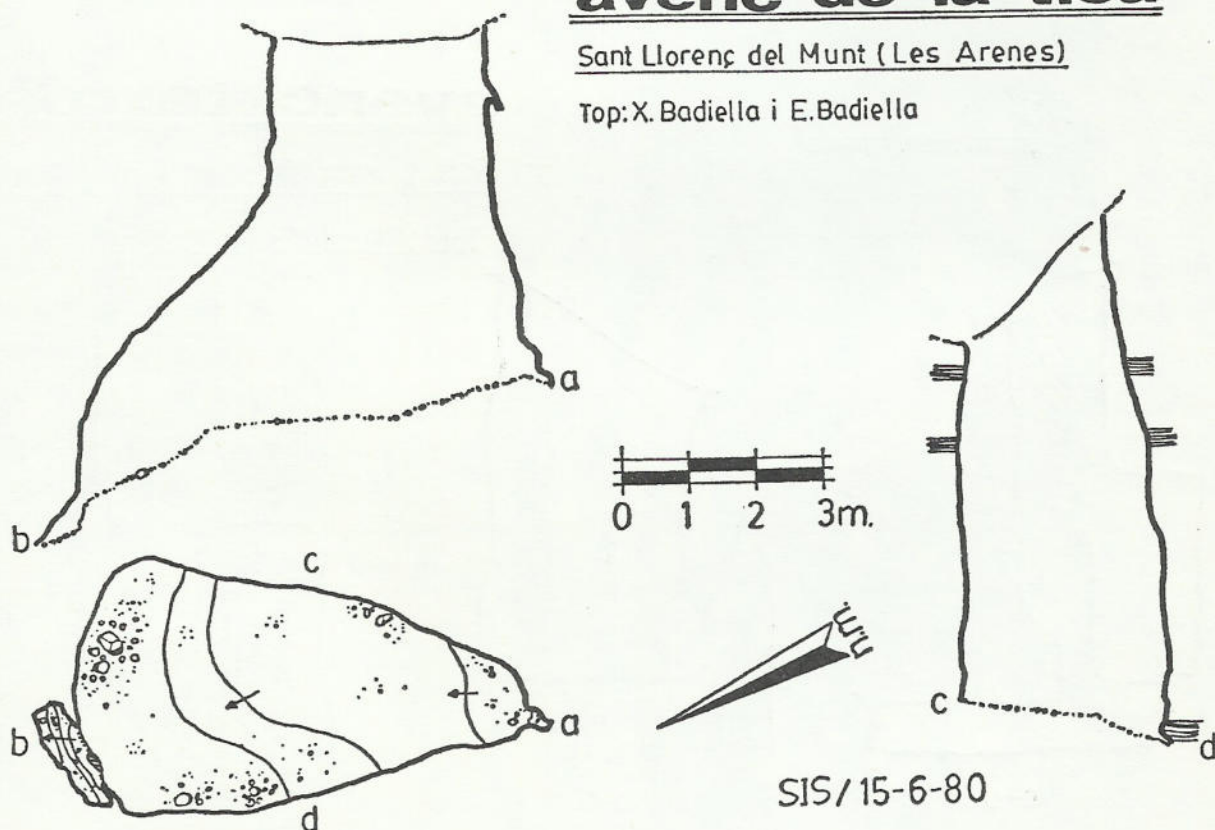
AVENC DE LA TICA

Situació: Per arribar-hi caldrà seguir per la pista que porta al turó del Muronell, aquesta neix passat el pont del Sot de la Carda, seguint per la riba dreta del torrent, el creuarem una vegada, i quan per segon cop travessarem el torrent, a la nostra dreta surt

avenc de la tica

Sant Llorenç del Munt (Les Arenes)

Top: X. Badiella i E. Badiella

un camí que puja fins a una pista, la seguirem amunt fins que passarem un altre torrent, abans de creuar-lo, es pot observar a la nostra esquerra un camí entre la bardissa, que puja pel costat de torrent, a pocs metres del camí i sota unes alzines es troba l'avenc.

Descripció: La boca de 3 x 2,5 m. dóna pas a un pou de 5'5 m. que s'obre en forma de campana, la planta en forma de rampa descendent té 6 x 3 m., en l'extrem inferior podem observar un ressalt precedit per una curta galeria plena d'enderrocs i fang, per on es filtra l'aigua, que en èpoques de pluja penetra a la cavitat.

Espeleogènesi: Cavitat assentada sobre una diaclasi N 25 E S 25 O, aprofitada com a petit sumider, gràcies a la fràgil composició dels materials, l'aigua ha excavat i eixamplat la diaclasi. El terra està format per un con d'enderrocs cobert de detritus vegetals.

CRÒNICA I VIVÈNCIES D'UNA EXCURSIÓ

Per Pere BUIXASA

Recordant el bon gust i satisfacció que deixa el pujar i el descens de l'Aneto i pensant en la propera sortida de vacances a la «cordillera Blanca» (Perú), aprofitarem la sortida col·lectiva dels dies 21 - 22 de juny per gaudir de l'alta muntanya i per servei del nostre entrenament. El nostre pla era el següent: dormir en el coll de Coronas i l'endemà fer la canal Estasen de l'Aneto i davallar amb esquís fins a la vall d'Aigualluts.

Situats al Pla d'Estanys, sota el refugi de la Renclusa on s'hi arriba còmodament amb cotxe, dinem mig estirats, mig asseguts sobre la verda i flonja herba, contemplant de reüll la forta «pallissa» que ens queda per postres fins al Portilló Superior, i la següent, que no es veu però sabem, fins al Coll de Coronas.

Són dos quarts de cinc de la tarda, el cel és mig núvol i el vent fa córrer les boires acastellades, força de pressa. Pensem que ja comença a ser tard i repartim el pes de menjar i material en cinc lots, fem les motxilles i al sospesar-les salta la queixa de sempre.

— Escolta, a mi em pesa molt, agafa tu la corda.

— No, que jo porto el butà i no m'hi cap res.

Mentrestant, el Jaume diu: — Escolteu, jo vaig tirant a poc a poc, ja m'atrapareu.

El de «ja m'atrapareu», és un dir, doncs no l'atraparem fins passat un bon tros de la Renclusa on es parà per agafar aigua i posar-se els esquís. Així, amb els esquís als peus, seguim fins al Portilló Superior, marcant bones diagonals, doncs la pendent és forta i l'esquena comença a sentir el pes de la motxilla. Ja al Portilló Superior, parem, fem un tragueta, donem una mirada al paisatge que ens envolta, ens treiem els esquís i baixem fins a la gelera de l'Aneto, on per una traça ben oberta remuntem fins el coll de Coronas.

Són les deu de la nit i queda poca llum. La vall és tapada per un mar de cotó fluix blanc-grisós. Al fons, la Forcanada treu el cap com una illa al mig d'un oceà.

Installem la tenda «Fred-Tèrmic», i dic fred-tèrmic perquè es tracta d'un doble sostre normal que es munta sobre dos pals d'esquí, i s'aguanta amb els piolets i els esquís. Sopem i tanmateix ens posem dintre el sac, fem petar la xerradeta i a intentar dormir. Ens despertem sovint ja que s'ha girat un vent força fort i la nostra «Fred-Tèrmic» sembla que tingui d'arrencar a volar com un estel. Trec el cap per sota i hi ha una espessa boira. No tarda en fer-se de dia, ni tampoc en arribar un grup avançat de la col·lectiva que han sortit a les quatre del matí de Pla d'Estanys: són l'Antoni i en Joan.

Desfem les tendes i esmorzem, mentre arriba més gent, i tots junts ens encaminem al cim, deixant per un altre dia l'anar a la canal, ja que el temps no és massa bo. Arribats al famós Pas de Mahoma, deixem tot l'equipatge i els esquís, i un darrera l'altre, com una fila de formigues, arribem al cim.

Som a l'Aneto, una encaixada de mans, uns minuts al cim, i de tornada, els esquís per efectuar la baixada. La neu està bé, i viratge darrera viratge, anem perdent altura. Ens parem de tant en tant i mirem enrera contemplant el cim mig tapat i les traces marcades a la neu de la nostra evolució, que alguna vegada es trenquen per un cop de cul. Amb uns viratges més, som al fons de la vall, deixem enrera un món blanc de neu, per entrar en un de mil colors, que va des del verd de l'herba als «rabinosos» dels líquens, passant per un extens colorit de la flora silvestre.

Fem parada i fonda a la vora de l'encara petit riu Essera, que flueix de la gelera de l'Aneto. Descansem i després, tot xino-xano acompanyant el riu, anem baixant fins al forat d'Aigualluts, on l'aigua ens deixa per filtrar-se sota terra, abandonant així l'Aragó per sortir més tard a la Vall d'Aran i després seguir el seu curs per terres franceses. Ja ens resta ben poc per arribar al Pla d'Estanys, doncs amb menys d'un quart d'hora estem tots units al punt on vàrem deixar els cotxes. Cauen unes gotes. El temps no ha estat massa bo, però almenys ens ha respectat fins a última hora. Ens canviem de pressa la roba de feina per la disfressa de la ciutat i amb els cotxes baixem a Benasc, fem un bon dinar i punt final de la nostra excursió.

220^è A LA FINLÀNDIA HIIHTO

Per Miquel PRAT i SEGALÉS

Per a qualsevol esquiador de fons, i encara més per a un del nostre país, on no tot el terreny és adequat, migrat de neu i afició, la participació a alguna de les proves de masses, i llarga distància, és un desig que més o menys amagat porta a dins, i que un dia o altre espera satisfer. Podríem dir que gairebé un no se sent realment fondista fins que no ha corregut la Vasa, o la Marcialonga, o la Marató de l'Engandina, o la Finlàndia Hiihto, i a les quals esperem poder afegir-hi aviat la Marxa Beret.

Vet aquí que per aquest motiu, d'avió en avió, i de matí assolellat a Barcelona, a vespre boirós sobre Helsinki, ens trobarem amb la meva germana Rosa i una colla de catalans, a punt d'aterrar a l'aeroport i de participar al cap de tres dies a la Finlàndia Hiihto.

Abans de res, la visita turística a la capital, fou gairebé obligada. Allò no podia ser més insòlit per a nosaltres: el mar gelat i els cotxes circulant-hi al damunt; esquirols pel mig del carrer ple de neu, on una venedora de diaris, des de dins del quiosc amb calefacció, naturalment, ens parlava en quatre idiomes!!!

L'endemà, de matinada, arribarem al llac gelat de Hammelinna, des d'on sortiríem els 8.000 (vuit mil) esquiadors de fons que, participant a la cursa, procuraríem arribar alguns amb ànims competitiu, i d'altres no tant, fins a Lhati 75 Qm. lluny d'allà. La sortida, que en aquests casos són força complicades per la quantitat de gent, era organitzada en tandes de 500 esquiadors segons llur nivell. Vaig aconseguir un dorsal avançat que em permetia situar-me de principi força endavant, cosa imprescindible per a classificar-se bé. Els moments anteriors, amb el dia que comença a clarejar, és un formigueig de participants que s'afanyen a acabar d'encerar, a deixar la bossa amb roba d'abric (que l'organització tornarà a l'arribada), a fer l'últim riu, i a col·locar-se a la respectiva línia de sortida. Tot és mirar el rellotge, fins que a les 8... BOOM!!! La canonada engega els 8.000 esquiadors que, avançant a la vegada, des de dins fa la impressió a un de no moure's de lloc. De seguida he perdut els companys que seguien vora meu, i com tothom en aquest campí qui pugui, l'única preocupació és avançar, sobretot en els primers moments, per fugir de la gran massa d'esquiadors que cauen, s'aturen i fan embussos.

Passats els primers quilòmetres i ja havent sortit del llac, un xic més tranquils, pensant en què en tenim per tot el matí, és quan es comença a apreciar l'esquiada. En petits grups que es van formant i que potser duraran tota la cursa, anem travessant poblets, boscos, cases de pagès i llacs gelats. Als forasters, se'ns coneix per una petita bandera

del país, que l'organització enganxa al dorsal. De tant en tant, trobem algun francès alemany o italià, però els qui van a la meva vora, són quasi sense excepció finesos que s'estranyen de que al meu país hi nevi.

—Oh!!, Spanish. Yo conocerr Torremolinos!!

—No, jo Catalanian, Pirineos, responc entre bufada i bufada.

El diàleg es repeteix moltes vegades, i sap greu no poder-se dir res més amb tots aquells esquiadors amb cara de pagesos, que van més mal equipats que jo, que potser tenen 20 ó 30 anys més, però que no hi ha qui els atrapi. Alguns, sense pressa, s'aturen a saludar algun conegut o a esmorzar als controls d'avituallament, on la gent del país ens ofereix gots de beure calent, que hi ha qui agafa sense parar i que més d'un cop cauen a terra, deixant la neu tenyida de tots colors. Altres, vinguts de lluny, aprofitaran fins a l'últim quilòmetre per a guanyar algun lloc, i poder exhibir en el diploma certificat pel president de la República, la seva bona classificació.

40, 30, 20, 10... Els cartells anuncien els Qm. que encara falten. Els deu últims són els pitjors: fortes pujades, la neu més calenta, en la que la cera no va massa bé, i el cansament acumulat, fan d'aquest tros, fins que no veiem ja els trampolins de Lahti, a l'arribada, el més dur. Hi ha qui fa figa i s'atura a la vora de la traça a reposar. A mi, poc en falta per a fer-ne; mai havia fet una competició tan llarga, i quan arribo a l'estadi de Lahti, i travesso l'arribada, després d'haver fet 75 qm. i el 220 lloc en 4 h. 46', amb prou feines em queda esma per arreplegar la bossa, dutxar-me, i canviar-me de roba.

Cal aclarir que l'estadi de Lahti, és d'esquí nòrdic. Per un costat hi ha els trampolins de salts d'esquí, i al mig, l'arribada i la sortida de les competicions de fons. Amb tribunes plenes de gent que aprofiten aquest diumenge al matí per a veure l'arribada dels esquiadors. Durant tot el dia anirà arribant gent. I alguns, com un company nostre, l'edat del qual és tres vegades la meva, fins i tot, de nit...

LA CURSA

Per Axel OLIVERAS

«Neva fort! No fa molt fred, però aquest maleït torb aixeca la neu i no deixa veure res. Malgrat que el temps és inhumà, no crec que els jutges ajornin la cursa. Són molt estrictes. Ni crec que millori el temps. El més raonable seria ajornar-la, sí. M'és igual. No importa. He d'estar preparat per ser el millor.»

El corredor ja ha baixat molts cops el traçat, en escaleta i petxant fort la neu al lloc on es podrien fer més «banyeres», amb l'entrenador al costat, deturant-se tots dos a cada corba. tot cercant la manera de passar el pal amb la màxima pendent.

Cal esforçar-se al màxim, l'important és vèncer, encara que t'hi deixis les dents. S'ha d'ésser arriscat, llençat, però mai imprudent. El pitjor càstig no és la fractura o la lesió, sinó la desqualificació per haver caigut o saltat una porta. Per altra banda, el risc de fer-se mal és baix, doncs el duríssim entrenament físic que ve fent, des de fa mesos a Can Deu, sota les ordres d'un eficient delegat i un entrenador expert, l'hauran enfortit i preparat per a la més dura garrotada. Garrotada, per altra banda, alleugerida per la precisió d'un material ben disposat la nit anterior, per la part amagada d'aquest enorme iceberg que és l'equip de competició, on el corredor és, només, la part executora dels esforços conjuminats.

Al corredor ja li falten pocs minuts per a sortir. Recorda amb precisió tot l'eslàlom, corba a corba, pal a pal, centímetre a centímetre, tots els gestos.

El massatgista li escalfa les cames i li fa fregues perquè no estigui massa tens. Relaxat, però concentrat. Reb els últims consells dels seus preparadors. Ja ni se'n recorda del fred, ni del vent, ni de la boira. Només té l'eslàlom al cap. Un minut, tot a punt. Clava bé els pals i intenta fixar-se més en la sortida del que pot. S'hi referma. Cinc quatre..., tres..., dos..., u..., «JA» el cos es tensa i salta com una ballesta, perdent-se dins la boira. Serà menys d'un minut i en ell s'hi concentren els esforços d'un gran equip. Que guanyi el millor!!! (Que segurament serà el del CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA).

LES CAVITATS DELS CONTORNS DE MURA

Per Salvador VIVES i JORBA

Mura, el poblet de la comarca del Bages, és situat a 26 quilòmetres de Terrassa, a la vall de la riera de Nespres, darrera el turó del Montcau.

El terreny de Mura correspon geològicament a l'eocènic. El conglomerat se'ns presenta en grossos elements o palets rodats, arrastrats per les aigües terrestres que provenen de les serralades de Sant Llorenç, Montcau i La Mata. Aquests elements de dits conglomerats van disminuint de tamany cap a la part N., dominant aquí ja les arenisques, roques fines i sediments llotosos que alguns agafen una coloració groguenca i cendrosa, en els que s'hi troben ja restes fòssils de certs marins. La inclinació dels bancs que formen aquestes muntanyes de Mura tenen una lleugera inclinació en direcció N.O. i fa que l'aigua sigui arrossegada de forma natural cap aquesta part de Mura i no pas a la riera de les Arenes.

Espelològicament de Mura es coneix principalment la seva cova, però molt poc de la resta de les altres cavitats que pel seu voltant hi han. Cal recordar aquí que la primera tasca espeleològica feta pels membres del Centre Excursionista de Terrassa va ésser una campanya a la Cova de Mura, dirigida per l'eminent Domènec Palet i Barba l'any 1911. Els resultats d'aquesta campanya geològica-espeleològica es van publicar als Arxius d'Estudis del C.E.T. números III i IV de l'any 1912, on també hi apareixia l'avenc dels Codolosos i la unitat Avenc-coves Terrassa (actualment avenc i cova de l'Era dels Enrics). A l'article parla de fer una següent sortida a la Cort Fosca de Matarrodona i a l'avenc de les Ermínies, però es veu que degut al mal temps no ho van fer. Posteriorment s'anaven explorant totes aquestes cavitats, però sobretot la Cova de Mura. Tanta importància va tenir aquesta que inclús va ésser tancada amb clau i per a visitar-la hi havia una tarifa de preus: fins a dos visitants, 1 pesseta per cap; fins a cinc, 0'75 pessetes; fins a dotze, 0'50 l en passant de dotze hi havia rebaixa de preus proporcional al número de visitants. Això era pels anys 1919 i 1920. L'any 1920, el C.E.T. va dedicar un número del seu Arxiu monogràfic al poble de Mura, on, entre molts articles interessantíssims n'hi havia un de dedicat a la Cova amb el plànol i fotografies interiors.

LES CAVITATS

En aquest treball vull limitar-me a les cavitats properes a Mura a partir del Pla dels Codolosos i Pujol de La Mata, com a límit sud; per l'est, la carretera que baixa del Coll d'Estenalles, i per l'oest, la Serra de Coma de Bou, damunt el Sot de l'Infern.

Descriuré les següents:

- Cova de Mura
- Avenc dels Codolosos
- Avenc sense Nom
- Avenc de les Vinyes Velles
- Avenc de les Ermínies.

LA COVA DE MURA

Antigament anomenada també com «Les Mines» o «Baumes de Mura», és la cavitat més coneguda dels voltants. De fàcil localització ja que el camí per anar-hi és marcat amb senyals vermelles. Cal agafar el caminet que surt més avall de l'església de Mura, direcció S. i travessar la riera de Nespres i llavors enfilar-se amunt en direcció al Pla dels Codolosos. Quasi al capdamunt de la pujada, el camí per anar a la cova trenca totalment a mà esquerra i condueix directament a l'entrada de la cavitat. Aproximadament es tarda vint o vint-i-cinc minuts.

HISTÒRIA

Es diu que un pagès de Mura veia que tot sovint els ocells anaven i venien i desapareixien per entremig d'unes bardisses, al peu d'unes roques. Ple de curiositat, el pagès va remenar per les bardisses i va veure un forat per on s'hi entrava molt just. Van eixamplar l'entrada i en poc temps la cova va ésser molt visitada, doncs era francament bonica i les dimensions força respectables. Això succeí per allà l'any 1850.

La primera notícia o referència que es té de la Cova de Mura data de l'any 1864, on C. del Prado, en un treball titulat «Descripción física y geológica de la Provincia de Madrid. Noticia sobre cavernas y minas primordiales de España», publicat a la «Junta General de Estadística» (Madrid), parla de la Cova de Mura «situada a una legua de Vich».

El 1879, J. Canal publica al butlletí de l'Associació Excursionista Catalana (2.—8—) que féu una visita a les Balmes de Mura, Cova Simanya, Òbits i Cova del Drac, els dies 31 de maig i 1 i 2 de juny de 1879.

A. Osona, igualment al butlletí de l'Associació d'Excursionisme Catalana (Barcelona: 1-135), al treball titulat «Guia itinerària del Vallès Superior», al referir-se a la muntanya de Sant Llorenç descriu, molt superficialment, la Cova de Mura.

En el certamen literari de l'«Ateneo Tarrassench» celebrat el dia 7 de juliol de 1890, J. Aymerich Baró presentà la «Petrografia de Sant Llorens del Munt i sus estribaciones», on s'indicava la presència de la Cova de Mura, entre d'altres.

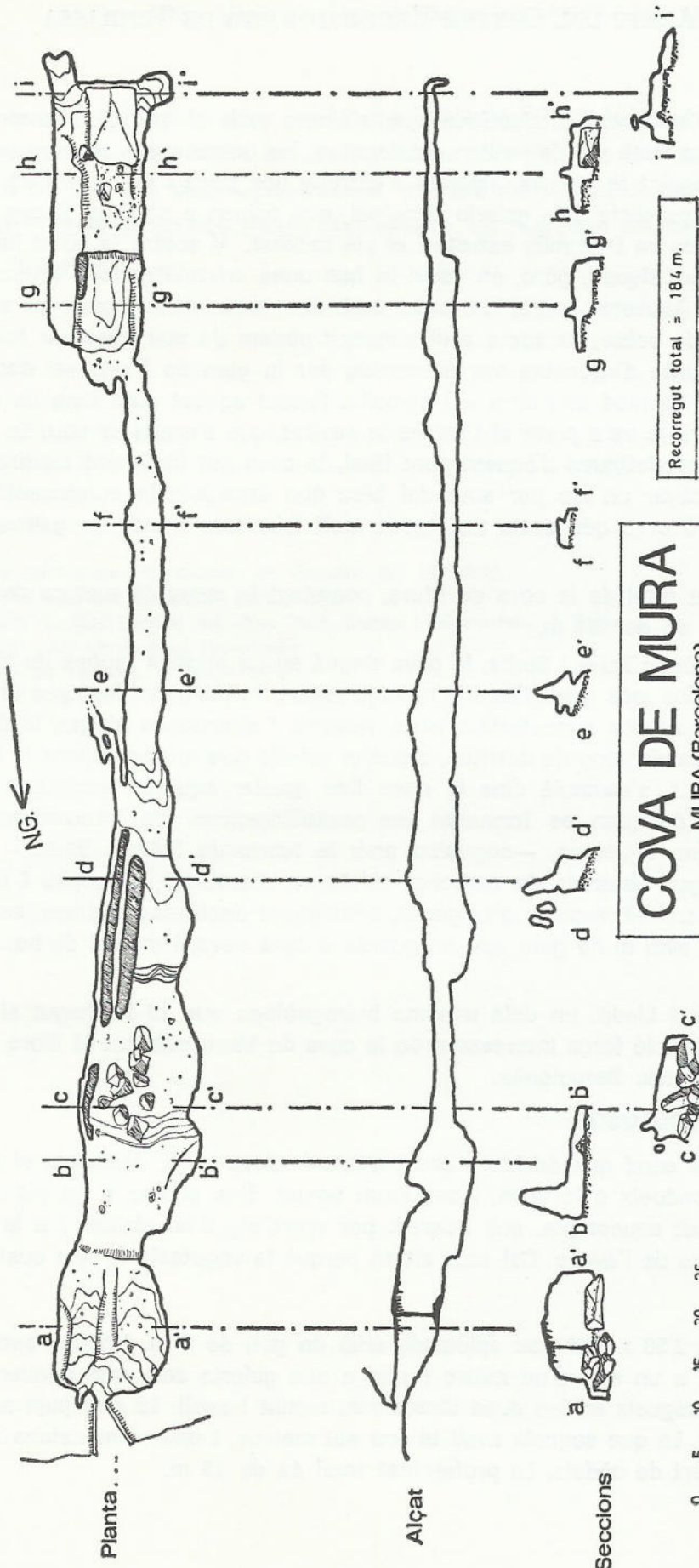
El 1909, Marià Faura i Sans cita la Cova de Mura a l'article «Espeleologia: Índex espeleològic de Catalunya», de la «Geografia de Catalunya» de Carreras Candi (Vol. Catalunya. Barcelona).

Degut al poc respecte de la gent que la visitava, tal com deia al principi, a l'any 1919, el propietari de la Cova, Sr. Armengou, de Manresa, va fer tancar la cavitat tot posant-hi una porta. La clau la tenia el masover Francesc Piqué, de la masia de la Vila. S'establiren unes tarifes de preus que ja abans he esmentat. La porta actualment, i des de fa molts anys, està destrossada, i la visita és lliure.

DESCRIPCIÓ DE LA CAVITAT

La Cova de Mura consta d'una sola galeria, amb uns corralons laterals i seguint una única direcció de 14° E.

L'entrada és protegida per unes parets laterals fetes artificialment quan es va col·locar la porta. Una petita rampa ja et porta de ple a la galeria ampla d'on hi sobresurt

Planta ...

Alçat

Seccions

COVA DE MURA
 MURA (Barcelona)
 topog. S. Vives - P. Verderi 20-3-1971

Recorregut total = 184 m.

al bell mig una columna estalactítica que s'ajunta amb el terra. Al sostre, al voltant d'aquesta columna, està ple de petites estalactites, les úniques que es conserven senceres de la cavitat. Seguint la galeria, aquesta s'estreny una mica i pel cantó esquerra hi han uns passadissos paral·lels a la galeria principal, que tornen a aquesta al cap d'uns quinze metres. La cova es va fent més estreta i el pis inclinat. Al sostre ja no hi han senyals de formacions estalactítiques, però, en canvi hi han unes cristallitzacions interessantíssimes i molt peculiars. Aquestes, però, han estat molt destrossades. El sostre va sent cada cop més baix, però, de sobte, es torna a eixamplar i podem de nou observar formacions lito-gèniques. Una punta d'aquestes era nomenada per la gent de Mura «el cocodril» per la seva semblança. I també una altra «el camell». Passat aquest punt hem de remuntar per damunt de blocs i es va a parar al final de la cavitat, que s'acaba de cop. Es comenta que degut a les característiques d'aquest punt final, la cova pot fàcilment continuar, i que tot és qüestió d'excavar un xic per sota del bloc que impedeix la continuació de la cova. Tot pot ser, però crec que seria una tasca molt laboriosa i amb no gaires possibilitats d'èxit.

El recorregut total de la cova de Mura, comptant la suma de metres dels dos passadissos paral·lels, és de 184 m.

Segons Domènec Palet i Barba, la cova tingué en un principi (època de la formació de la cavitat) una boca més gran. Quan la cova ja estava formada, esdevingué una època d'intensa acció dels agents atmosfèrics: neus, desgels i abundoses pluges la determinarien. Es formarien acumulacions de detritus, dipòsits mòvils que anaren tapant la boca. L'aigua, al no poder sortir, s'acumulà dins la cova fins quedar aquesta totalment inundada. En aquest moment és quan es formaren les cristallitzacions tan interessants que abans esmentava, ja que aquestes, —segueixo amb la teoria de Palet i Barba— solament es formen dins l'aigua saturada de carbonat càlcic en dissolució, en repòs i per una acció lenta. Aquestes cristallitzacions d'aragonet, actualment destrossadíssimes, se n'arrancaren moltes, i encara avui hi ha gent que en guarda a casa seva, i tot cal dir-ho, són una veritable filigrana.

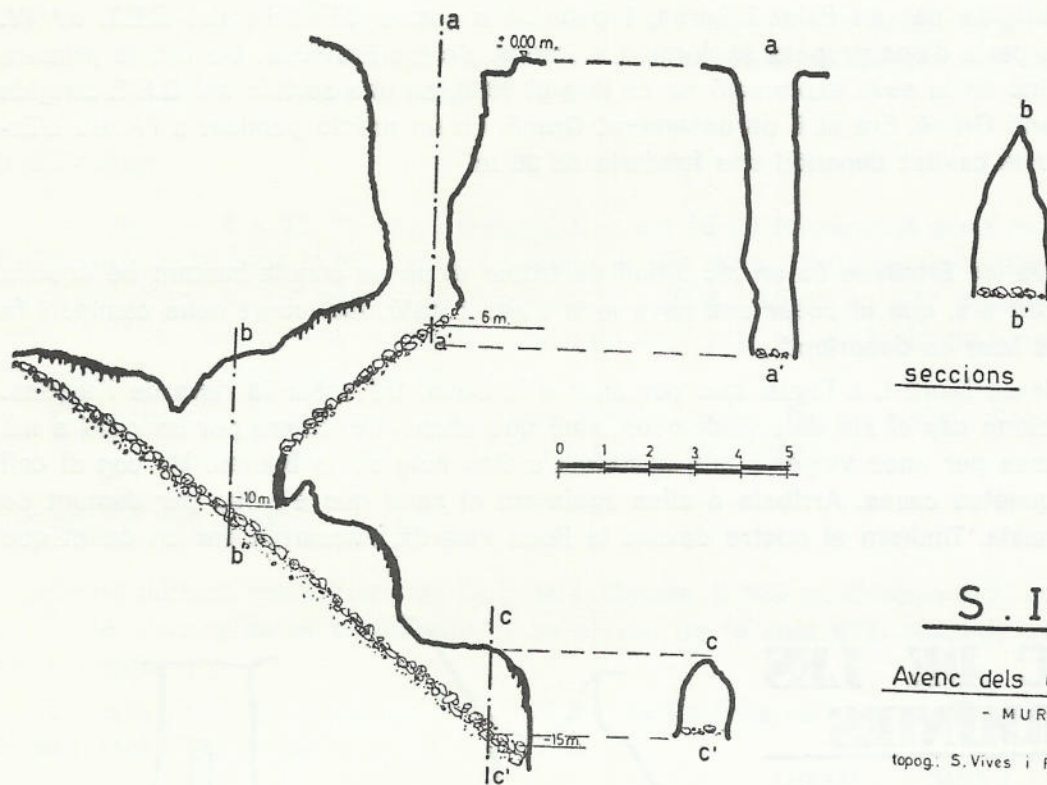
Nadal Llopis i Lladó, un dels màxims hidrogeòlegs que hi ha hagut al món, va fer a l'any 1935 un article força interessant de la cova de Mura publicat al llibre «Sota Terra», pel Club Muntanyenc Barcelonès.

AVENC DELS CODOLOSOS

Si seguim el camí que de Mura ens porta a la seva cova, deixarem el trencall a mà esquerra que condueix a la cova, i seguirem amunt, fins arribar a un pla nomenat dels Codolosos. Passat aquest pla, ens ficarem per entremig d'un alzinar i a la nostra dreta veurem ja la boca de l'avenc. Cal anar alerta perquè la vegetació fa que costi localitzar-lo.

DESCRIPCIÓ

La boca, de 2'50 x 1'20 cau aplomada amb un pou de 6 m. Un pas estret amb forta rampa condueix a un salt d'un metre i mig a una galeria amb una pendent contrària a l'anterior i que segueix en les dues direccions, amunt i avall. La que puja amunt, s'acaba als pocs metres. La que segueix avall té uns set metres, i unes dimensions molt reduïdes i el terra recobert de còdols. La profunditat total és de 15 m.

AVENC DE LES ERMÍNIES

La primera notícia de l'existència d'aquesta cavitat data de l'any 1912. Era a l'article, que ja al principi he esmentat, sobre l'excursió geològica-espeleològica feta als contorns

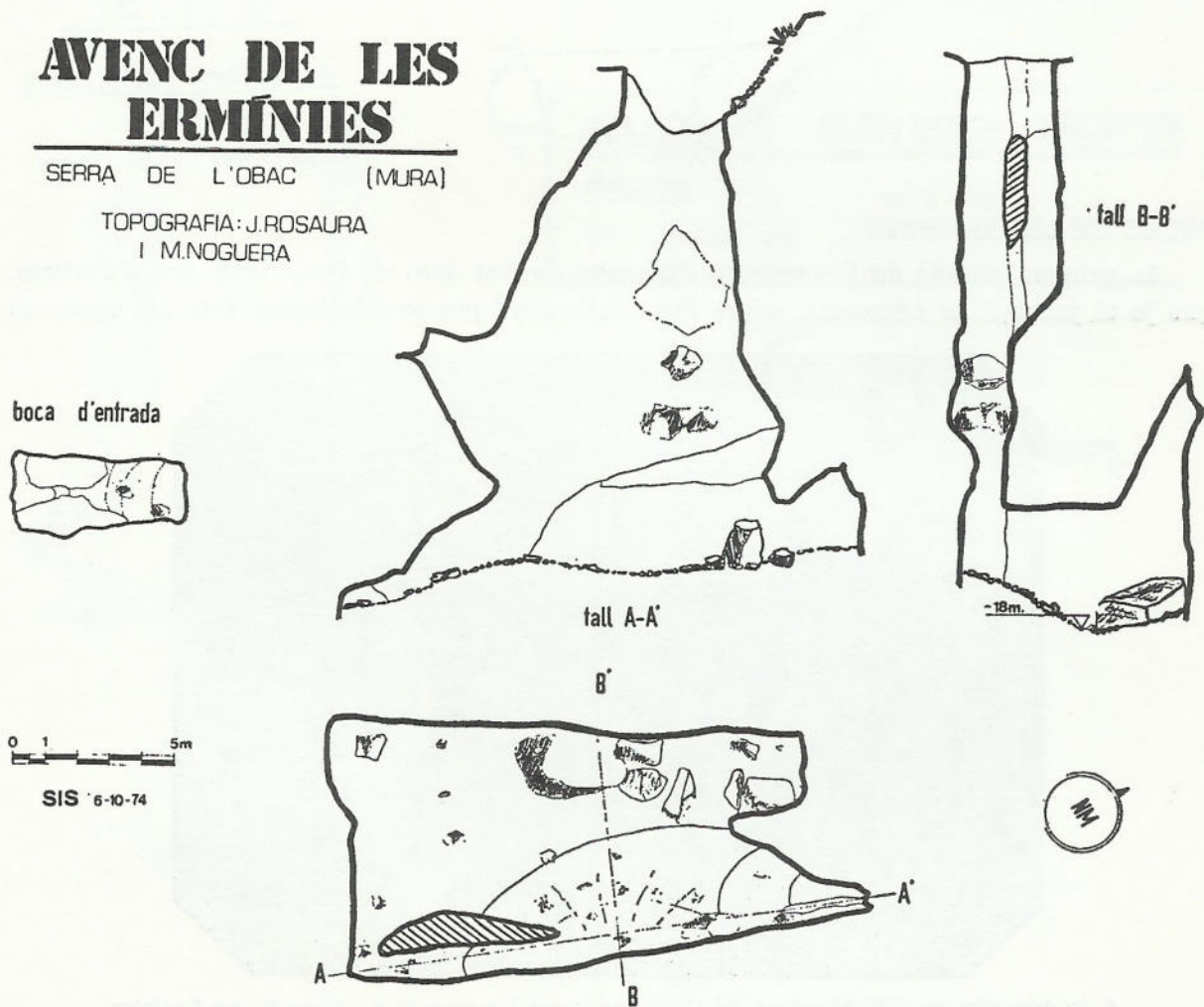
8 de desembre de 1920. Membres del C.E.T. que feren l'exploració a l'avenc de les Ermínies.

de Mura i dirigida per en Palet i Barba, i publicat a l'arxiu d'Estudis del C.E.T. n.º IV. A l'article es parla d'una propera exploració a l'avenc de les Ermínies. De fet, la primera notícia que tinc de la seva exploració no és fins el 1920, en una sortida del C.E.T. dirigida per en Rossend Grané. Era el 8 de desembre. Grané, en un article publicat a l'Arxiu d'Estudis, descriu la cavitat donant-li una fondària de 26 m.

SITUACIÓ

L'avenc de les Ermínies és un xic difícil de trobar si no es coneix bastant bé aquella zona. Més i tot ara, que al posar una nova línia d'alta tensió, han obert nous camins i fa que fàcilment hom es desorienti.

Cal sortir de Mura i, a l'igual que per anar a la Cova, travessar la riera de Nespres. Però no seguirem cap al Pla dels Codolosos, sinó que abans trencarem per un camí a mà dreta que passa per unes vinyes i que condueix a Can Puig de la Bauma. Un cop al coll ja veurem aquestes cases. Arribats a elles agafarem el camí que s'enfila per damunt de la mateixa masia. Tindrem al nostre davant la Roca Picarda. Passarem per un collet que

es veu perfectament al cantó dret d'aquest turó i seguirem el camí pel darrera, que és el cantó més obac. Llavors caldrà seguir per damunt d'una carena que surt del cantó dret del nostre camí i trobarem la boca de l'avenc.

DESCRIPCIÓ

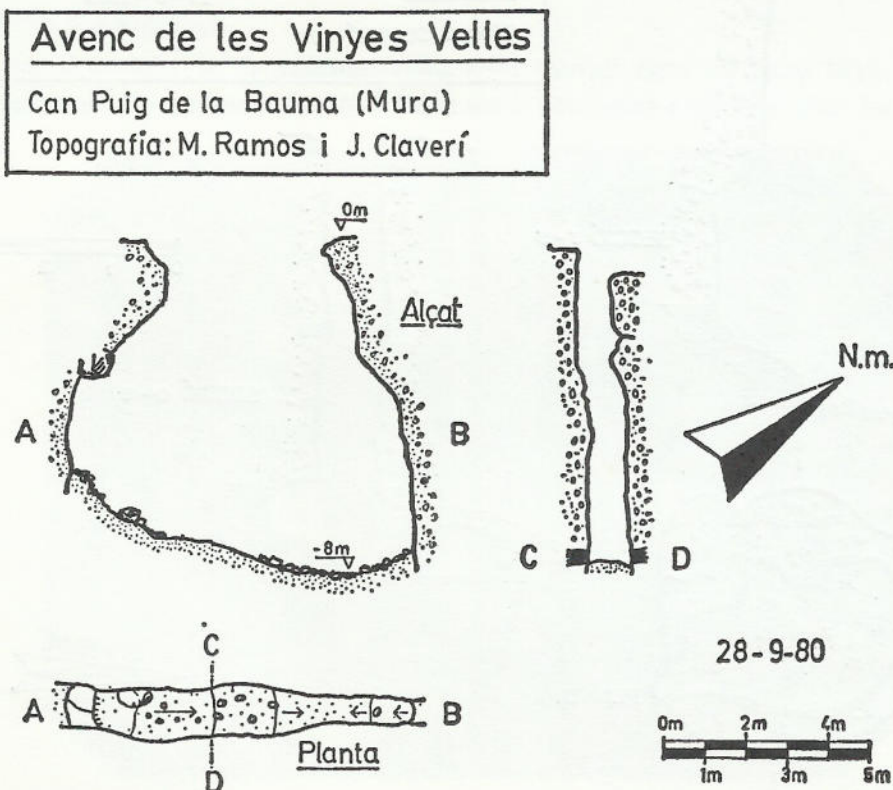
La boca, de 5 x 2,5 m. cau aplomada fins els 16 de fondària. A pocs metres de l'entrada, però, hi ha roca al mig i es pot seguir per dos llocs diferents que tornen a ajuntar-se als quatre metres. A 9 metres de fondària, la cavitat s'estreny i s'hi troben blocs empostrats. A 16 m., una rampa condueix a una sala de 7 x 14 m., amb alguns blocs de tamany considerable. La fondària total és de 18 m.

Els companys Miquel Noguera i Joan Rosaura varen fer un treball d'aquesta cavitat que fou publicat a la Circular del C.E.T. n.º 155 de l'any 1974.

AVENC DE LES VINYES VELLES

Situat damunt mateix de Can Puig de la Bauma, a 500 m. direcció SO., al costat d'un camí que s'acaba en el fondal que hi ha al sud de la cota 670, ocupada per una torre d'alta tensió.

La boca és allargassada, de 4'5 x 0'80 m. i la fondària és de 8 m. No hi ha cap senyal de processos litogènics.

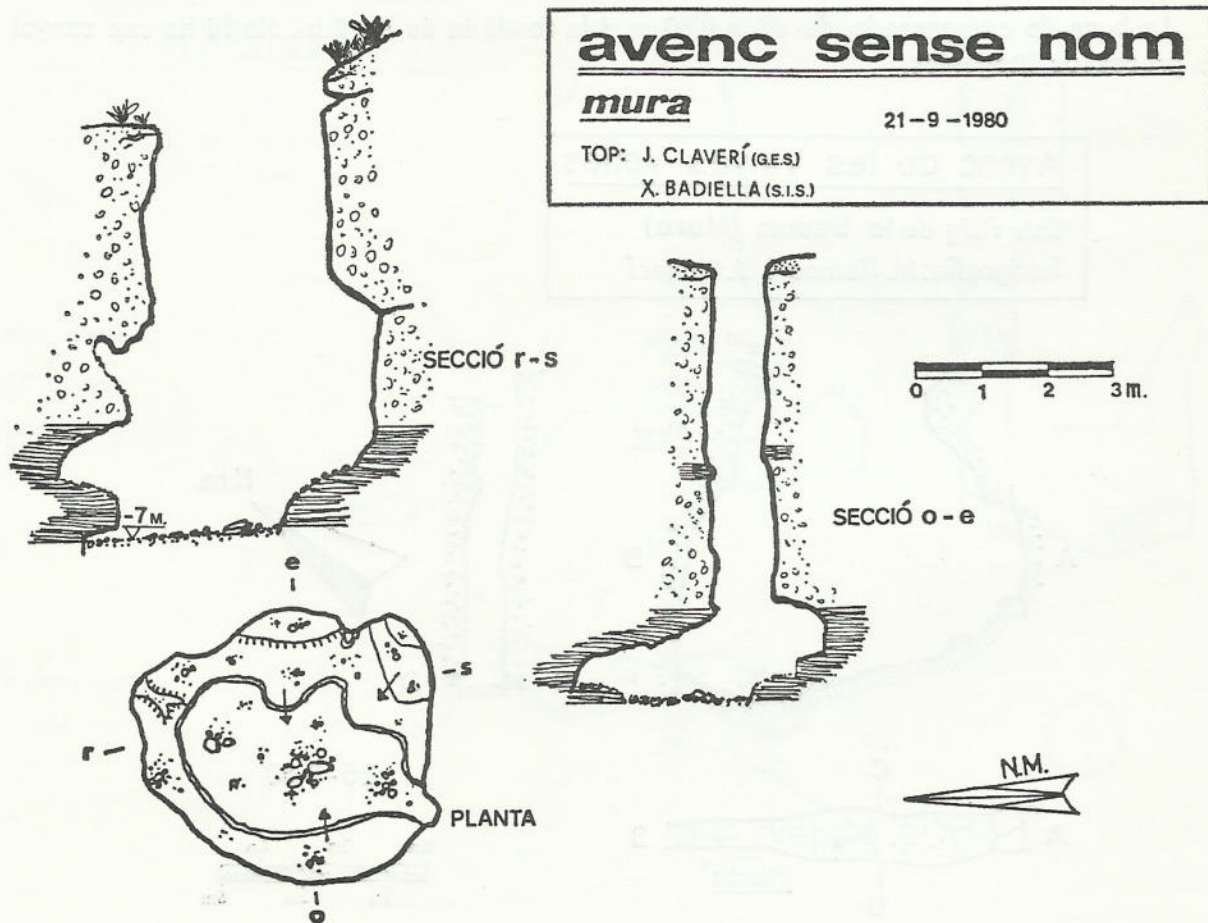

AVENC SENSE NOM

Els masovers de Can Puig de la Bauma l'anomenen l'«Avenc». Per anar-hi cal prendre com a referència altra vegada la torre d'alta tensió que hi ha damunt la masia de Can Puig. Seguirem pel camí, direcció O. Deixarem un trencall a mà dreta i continuarem en direcció O., en sentit ascendent. A la poca estona deixarem el camí que segueix a mà esquerra i seguirem pel de la dreta que ara ja puja una mica. Als pocs metres, a la dreta del camí, enmig d'alzines hi ha la boca de l'avenc.

La boca és rectangular, de 2'50 x 0'75 m. que als 6'5 m. va a parar a una saleta quasi circular de 4'5 x 4m.i amb una alçada de 1'30 m. La fondària total de la cavitat és de 7 m.

La descripció i situació de l'avenc de les Vinyes Velles i de l'avenc Sense Nom m'han estat facilitades pel meu bon amic Jaume Claverí, del G.E.S. del Club Muntanyenc de Terrassa. Claverí, gran coneixedor de les cavitats del nostre voltant, i company d'explo-

racions per la zona de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac, també em va informar que els masovers de Can Puig de la Bauma van tancar un forat que hi havia al mateix camí que condueix al Molí del Mig. Aquest avenc, que era de petites dimensions, el van tancar perquè no hi caiguessin les cavalleries. Actualment, els mateixos masovers no es recorden de la situació exacta.

BIBLIOGRAFIA:

- Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa. N.º IV (1912).
- Arxiu del C.E. de Terrassa. N.º 6 ((2.ª època) 1920.
- Guia Monogràfica de Sant Llorenç del Munt. 1935. Centre Excursionista de Terrassa.
- Sota Terra. 1935. Club Muntanyenc Barcelonès.
- Circular del C.E. de Terrassa. N.º 155 - 1974.

NEVADO CHOPICALQUI. 6354 m.

Per Jaume GALOFRE I GABARRÓ

L'objectiu de la nostra anada als Andes peruans era poder assolir el «Chopicalqui», cim situat a molt a prop de l'Huascarán, dins el massís de la «Cordillera» Blanca, d'una bellesa excepcional, tal com diuen els llibres i que ara nosaltres ho hem pogut comprovar al pujar-hi.

Cinc dies ens va costar assolir el cim, tot installant un campament base a 4.900 m. i fer dos camps d'altura, el darrer a uns 5.600 m.

L'ascensió al Pisco —5.850 m.— i al Ianapacha Sud —5.200 m.— pocs dies abans, ja era una bona aclimatació per pujar un cim de més de sis-mil metres.

El dia 4 d'agost d'enguany sortim de bon matí des del campament base: el nostre guarda del campament Ubaldo Vargas, el «portejador» Vicente Morales, el meu company Xavi Nicolau i jo. Del camp base al camp 1, situat sota uns contraforts de roca de l'Huascarán Sud, al peu mateix de la grandiosa gelera del Chopicalqui, hi ha una forta, llarga i dreta pujada per una morrena i que la pesada càrrega que portem fa que el camí se'ns faci llarguíssim. Arribats ja al camp 1, muntem dues tendes, deixant-ne una altra per a la tornada.

Al dia següent sortim amb la intenció de muntar el camp 2. Al principi seguim per un esperó de roca i glaç, havent-se de pujar més amunt dins el laberint de la gelera ple d'esquerdes i sèracs. En principi, dins la gelera, perdem bastant de temps doncs les esquerdes i sèracs ens barren el pas. Per fi veiem que apropant-nos al màxim sota la paret de l'Huascarán, hi ha el possible lloc més idoni per anar-te superant, però en canvi és molt perillós, ja que hi ha una contínua caiguda de pedres. Malgrat que la càrrega i l'altura no ens ho permet gaire, mirem de passar el més ràpid possible. Anant remuntant trobem també restes de banderoles d'anteriors expedicions. Al voler-les seguir ens trobem, però, que el continu moviment de la gelera ha provocat esquerdes que ens barren el pas i alguna d'aquestes, degut a la seva amplada, no les podem ni saltar. Un continu avançar i recular era la nostra forma de progressar i per acabar-ho d'adobar, a mitja tarda ens començà a nevar i a posar-se boira baixa. Ens inquietem, doncs tenim por de no poder arribar a temps per installar el camp 2 a 5.600 m., sota un gran contrafort resguardat del vent. Finalment, després de molta paciència i voluntat, podem arribar al lloc elegit. Preparem una base per a col·locar-hi la tenda isotèrmica. Continua nevant fins a mitja nit, llavors se serena i vem preveure que el dia següent podria ésser molt bo, tal com així va succeir.

4 del matí: el termòmetre marca 18 graus sota zero. Crido al «portejador» i ell em respon dient que ell no vol pujar al pic, ja que el preu que jo li pagava —8 dòlars diaris— no era suficient i vol que li augmenti aquesta quantitat. Després d'un estira i arronsa ho deixem a 9 dòlars diaris. Poc em pensava jo que en aquells llocs i aquelles hores havia de tractar de diners!

La matinada era estelada i molt freda. Sortir de la tenda va ésser d'una força de voluntat immensa. El fred es feia sentir de debò però el desig d'arribar dalt el cim va poder més. Amb els frontals encesos comencem a caminar. Al poc d'haver superat el plató on hi tenim la tenda ens enfilem per una forta pendent i que degut a la nevada del dia anterior fa que ens enfonsem fins els genolls. Em sento desanimat; comprenc que de continuar així ens esgotarem desseguida. Sortosament, uns tres-cents metres més amunt trobem menys gruix de neu i podem progressar més ràpidament. Arribem a un lloc més suau i l'anem seguint tot sortejant les nombroses i perilloses esquerdes que trobem pràcticament cobertes de neu. Som a 6.000 m. Un nou contrafort se'ns presenta i una pendent molt forta de gel ens obliga a posar una corda fixa. Arribem al cap de moltes hores al lloc clau de l'ascensió: una paret de neu d'uns dos-cents metres se'ns presenta davant nostre i una esquerra alta i ampla ens barra el pas. Clavant tres estaques de gel i amb la progressió dels estreps, superem aquest punt fins a situar-nos a plena pendent on amb cinc tirades de corda ens situa a una cresta. Portem ja set hores i l'ànsia de l'ascensió fa que les parades fossin minses. Som a 6.250 m. i aprofitem per menjar i beure quelcom. Falsa illusió!, les llaunes de suc i cantimplores de te són completament glaçades. Les obrim i veiem com no cau ni una gota de líquid. Les taronges i les pomes les hem de llençar doncs són més dures que les pedres. Uns quants «ganyips» i xocolata supleixen els suc i la fruita, però la set ens comença a martiritzar. Preveiem que fins la tornada al camp 2 no podríem pas beure i així va succeir.

Som ja prop del cim. Uns cent metres de desnivell ens queden per a conquerir-lo. El dia continuava sent molt bo. El paisatge m'és impossible descriure'l, doncs la seva bellesa inigualable no es pot transcriure amb unes ratlles impreses.

Ens posem novament en camí, l'altura es fa notar i progressem poc a poc per la darrera pendent de neu. Cada cop sentim el cim més a prop. Els somnis, esforços i treballs de molts mesos quedaven compensats. De cop la pendent es suavitza i veiem el cim davant nostre. Ja hi som. El «portejador»riu amb alegria. També ell és la primera vegada que puja al Chopicalqui. Ens abracem amb emoció, estem feliços, som dalt el cim, a 6.354 metres. La cambra fotogràfica no para; vull retenir totes les imatges d'aquests moments. Estem sols. El meu company pensa i jo sento per un moment tristesa: trobo a faltar els meus amics Pere i Xavi en aquesta memorable hora. El Xavi va haver de quedar-se al camp 2, la manca d'aclimatació no li va permetre seguir ja que dies abans havia estat engripat. En quant al Pere, després de l'ascensió al Pisco, va tenir una sèrie de complicacions d'aclimatació i pressió que no li permeteren fer més muntanya.

La visió des del cim és inoblidable. Una unió de pics, alguns d'ells molt anomenats i d'altres, per a nosaltres, anònims, feia que no paréssim de mirar a tot arreu. Pel meu gust hauria passat hores dalt el cim, però la davallada era llarga i entretinguda i era ja el moment de retornar. Sento nostàlgia del retorn, però una alegria interior immensa. S'havia complert el previst. I la visió d'aquells moments durarà sempre.

IMPRESSIONS D'UN ACAMPADOR

Per Ramon PITARCH i RIBAS

Quan ja fa bastants anys —enguany era el Campament XXXII—, un grup de socis del nostre Centre, aprofità les vacances per organitzar un campament, era lògic que l'anomenés «Campament d'Alta Muntanya». En aquella època, les sortides de cap de setmana, que per altra banda es limitaven al diumenge, no permetien altra cosa que anar al nostre actualment maltractat Sant Llorenç i com a màxim sortint a les dues de la matinada arribar-se a Montserrat.

Molts d'aquells socis trigaven el mateix temps en arribar a peu fins a La Mata, que ara en acostar-se molt a prop del lloc que moltes vegades hem fet un Campament de vacances i per arribar al Pirineu, necessitaven molt més temps que el que es necessita actualment per anar als Alps i fins i tot no gaire més, que el precís per anar als Andes.

És veritat que els mitjans de comunicació, les tècniques i la formació alpinística dels socis del Centre, han canviat. Això fa que quan anomenem el nostre Campament «d'Alta Muntanya», precisament en un any en què socis del Centre han portat a terme brillants activitats tant als Alps com als Andes, hi ha qui li sembli que no és correcta aquesta denominació, però jo sóc partidari de què aquest nom es conservi.

Estic convençut de que la majoria d'acampadors que assisteixen a aquest Campament, tot i tenint moltes més facilitats, conserven el mateix esperit d'amor a la natura, companyonia i afany de la pròpia superació de les dificultats i limitacions que la muntanya porta en ella mateixa, que els iniciadors d'aquest Campament. Si hi ha algú que hi va sense aquest convenciment, el mateix ambient que hi troba, li fa comprendre el perquè ens plau la muntanya. Si hi retorna l'any següent, cerca en l'assoliment d'un cim, que moltes vegades és el seu primer 3.000, aquest afany de la pròpia conquesta, no la d'haver vençut la muntanya, que si ella no vol, no es deixa conquerir. En arribar al cim sent la mateixa satisfacció i reb les mateixes sensacions que qualsevol dels nostres més brillants escaladors, que ara gairebé cada cap de setmana, van al Pirineu, i quan tenen 3 ó 4 dies de festa marxen als Alps i per les vacances als Andes.

És per això que crec que aquests Campaments han de tenir un lloc preferent en les nostres activitats, encara que no s'assoleixin cims tan alts i tan dificultosos. Voldria que d'aquí uns quants anys, el Centre continués programant aquest Campament i sigui també una activitat remarcable i que servís perquè algun d'aquests socis que ara no hi assisteixen perquè el consideren poc «Alpinístic», hi pogués anar, i compaginant la seva activitat familiar amb la muntanya, pogués tenir la satisfacció, que han tingut molts dels actuals acampadors, de compartir l'esforç i el goig de l'assoliment d'un cim amb algun dels seus fills.

crònica

ACTES I CONFERÈNCIES

—15 d'octubre: Al Centre Cultural de la Caixa d'Estalvis de Terrassa i organitzat per la nostra Entitat, el destacat escalador Miguel Angel García Gallego, més conegut per «El Murciano», ens comentà en una interessant conferència les incidències viscudes a la paret del Diamant del Mont Kenya. La peculiar manera de presentar i explicar d'en «Murciano» les seves ascensions van fer que passéssim tots plegats una agradable vetllada.

—17 d'octubre: El ja conegut per tots nosaltres Dr. Joaquim Montoriol i Pous, ens presentà en aquesta darrera ocasió a la sala d'actes del Centre, una interessant conferència sobre l'arxipèlag de l'Oceà Índic «Seychelles: 600 milions d'anys». Montoriol analitzà amb el més rigorós detall la flora, fauna, costums i història d'aquestes illes i la seva forma de vida. Bé prou sabem la gran facilitat de paraula i maneres d'enfocar els temes del Dr. Montoriol per quin motiu no és d'estranyar que la sala es vegés, com en altres ocasions que ell ha fet conferències, plena de gom a gom, i que tothom en sortís molt satisfet.

—24 d'octubre: Es realitzà una vetllada típicament casolana amb una sessió col·lectiva de diapositives i pel·lícules sobre el Campament de Vacances que el Centre organitzà aquest darrer estiu a Tabernes (Vall de Gistaín, Osca).

—14 de novembre: Josep Manuel Anglada ens oferí una conferència acompanyada de diapositives sobre l'expedició que darrerament realitzà al Fitz Roy Patagònia. La coneguda i admirada trajectòria alpinística del conferenciant és prou garantia per a dir que la vetllada resultà un èxit total.

—21 de novembre: La Secció de Ciències Naturals de la nostra Entitat presentà l'audiovisual «L'home i la Natura», que formà part de la programació d'actes del nostre Centre del Congrés de Cultura Catalana en àmbit de la Sanvaguada del Patrimoni Natural. Aquest audiovisual és basat en el cartell de l'Auca de la Natura. En ell s'expliquen els diferents tipus dels nostres paisatges, els elements que fan possible la vida, l'aprofitament del sòl, la relació home-natura... i l'impacte de la societat sobre ella. La presentació d'aquest audiovisual va ésser seguida amb molt d'interès per part de tots els assistents.

—24 de novembre: «Viatge al país de l'aigua i al país de la set». Aquest és el títol de la conferència que ens presentà el nostre consoci Dr. Josep M.ª Arias al Saló Catalunya de la nostra ciutat. Dos móns ben diferents: per un cantó Canadà, a l'oest d'aquest grandios país (país de l'aigua). L'altre, al riu Níger, al sud del desert del Sahara (país de la set). El Dr. Arias no solament ens mostrà les parts més interessants d'aquests dos llocs tan distints, sinó que ens explicà meravellosament la història dels primers homes que s'atreviren anar cap aquestes llunyanes terres i de les seves vicissituds. Les diapositives fantàsticament presentades, les explicacions del Dr. Arias i la visió d'aquests dos llocs tan distints, feren que passéssim una vetllada molt interessant. No cal dir que van

ser molts qui no pogueren entrar al Saló Catalunya, ja que la sala, molt abans de començar la conferència era totalment plena, cosa que encara ens demostra més la gran vàlua que posseeix el nostre consoci Josep M.ª Arias.

—28 de novembre: Al Centre Cultural de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, la Secció d'Esquí de la nostra Entitat va fer la «Gran Gala de benvinguda a la neu». Es presentaren models de confecció i material d'esquí i la mostra de les darreres novetats. També es projectaren dos films sobre l'esquí: «Power Hand» i «Sunshine and Good Snow».

—9 de desembre: El Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers ens presentaren una interessant conferència sobre la Cova del Serrat del Vent. Aquesta cavitat ha estat totalment explorada fa menys d'un any i s'ha convertit en una de les més interessants de Catalunya. El seu recorregut la situa en la segona més llarga de Catalunya, amb més de 3.000 m. de galeries per on hi circula un riu bastant important i aquesta aigua és aprofitada per al subministrament del poble de Tavertet (Osona). La Cova del Serrat del Vent és alhora molt interessant des del punt de vista geològic a l'ésser excavada en gres. Els companys de Granollers han fet un muntatge molt bo sobre aquesta cavitat, i que considerem un dels millors que darrerament hem vist. Aquesta conferència anava incluída dins el programa d'activitats del XVIII Curset d'Iniciació a l'Espeleologia de la S.I.S.

—12 de desembre: Com a cloenda del curset d'Espeleologia de la S.I.S., els membres del Grup Espeleològic de Badalona ens presentaren una conferència sobre els treballs que vénen realitzant a Escuaín (Osca) des de fa molts anys, però que en aquest darrer estiu de 1980 aconseguiren a la cavitat B-15 la primera integral del món i situar-la a setè lloc mundial pel que fa a profunditat (—1.130 m.). Les diapositives, molt ben escollides, donaren un fidel reflex de la tasca realitzada pels companys de Badalona durant més de sis anys que porten explorant per aquest massís.

—19 de desembre: La Secció d'Investigacions Subterrànies de la nostra Entitat ens oferí una vetllada cinematogràfica amb tres films. El primer titulat «Un món apart, el món de les cavitats», pel·lícula anglesa de 16 mm., en versió original anglesa i de 21 minuts de durada i que forma part d'un recull de films per a iniciació a l'espeleologia. Va ésser interessant sobretot perquè es veié la diferència que hi ha dels anglesos a nosaltres a l'hora de fer espeleologia, tan de tècnica com de material, condicional a les cavitats que ells tenen.

El segon film va ésser sobre el VI Simposium d'Espeleologia, que organitzà la S.I.S. l'any 1977 a Terrassa i que constituí un èxit total. Per acabar, es presentà una pel·lícula de 45 minuts sobre el XVI Curset d'Iniciació a l'Espeleologia que realitzà la S.I.S. l'any 1977, i que complagué molt al nombrós públic assistent.

MISSA DEL GALL A LA MOLA DE SANT LLORENÇ DEL MUNT

Com ja és costum des de fa alguns anys, el Centre organitza la celebració de la Missa del Gall a la Mola de Sant Llorenç del Munt. Aquest any l'església s'omplí totalment i tot-hom participà de ple d'aquest tradicional acte litúrgic que commemora el naixement de

Jesucrist. Després de la celebració de la missa, als menjadors de la Mola es serviren les típiques restolines acompanyades per les cançons i gresca de tots els assistents.

—26 de desembre: Enguany i per dotzena vegada consecutiva i sense interrupció, hem celebrat la diada de Sant Esteve —dintre del cicle Nadalenc— amb cants i poesia.

La Coral Santa Cecília del Conservatori de Música de Terrassa, sota la direcció d'Antoni Cardús i Lloret ens oferí un escollit programa de cançons del renaixement, corals, cançons populars i nadalenques. Aquesta Coral que no ens havia visitat des de l'any 1972, obtingué un lloable èxit. Magnífica interpretació de totes les cançons amb gran justesa i coordinació de veus. El públic ben nombrós, dedicà als cantaires i al seu director les millors proves de complaença, amb calorosos aplaudiments.

A l'intermedi de l'acte, el nostre consoci Francesc Palet i Setó, ens brindà un recull de poemes de Joan Llongueres (petit record, en complir-se aquest any el centenari del seu naixement) de Joan M.ª Guasch, Josep Carner, Josep M.ª López-Picó, Joan Maragall, Miquel Desclot, Marià Manent i del propi lector.

El títol general de l'acte era el de «LLOANÇA DE L'ARBRE» i afegim, del bosc que tenim tan malmès actualment.

La petita antologia tenia doncs aquesta intenció: cridar novament l'atenció per l'estrall dels incendis forestals, no sabem si produïts per deixadesa, falta de previsió o interessos inconfessables. Però el cert és, la destrucció sistemàtica d'una riquesa que és de tots i una benedicció de Déu i que anem perdent.

Vam demostrar doncs, la nostra estimació als arbres, aquests éssers vius, bellíssims, que tractem d'una manera tan cruel i aferrissada.

COMISSIÓ DE SENDERS DE GRAN RECORREGUT DEL C. E. DE TERRASSA

Per Joan TORT i DONADA

Des d'ençà de les vacances d'enguany, s'han iniciat contactes amb el Comitè Català de Senders de Gran Recorregut, de cara a col·laborar en la realització d'itineraris i la senyalització de camins arreu de Catalunya. Concretament, està previst el planejament immediat d'un camí que enllaçaria el Maresme amb la Depressió Central, travessant el sector nord del Vallès Oriental i Occidental.

Comprovat l'interès que això suposa per a l'excursionisme de la nostra comarca, s'està constituint una comissió de socis del nostre Centre amb la finalitat d'intervenir-hi activament, en coordinació amb altres grups interessats.

Des d'aquest Butlletí fem una crida a totes aquelles persones que desitgin col·laborar en aquest projecte, integrant-se en la referida comissió. Per qualsevol informació, adregeu-vos al Bibliotecari del Centre.

INFORME DE LA DARRERA REUNIÓ MANTINGUDA PEL VOCAL D'ENLLAÇ DEL CENTRE AMB EL COMITÈ CATALÀ DE SENDERS DE GRAN RECORREGUT:

El propassat 7 d'Octubre vaig assistir a la reunió setmanal del Comitè de Senders de Gran Recorregut, adscrit a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, a fi de concretar les possibilitats de col·laboració en la realització d'un itinerari de G.R. pel Vallès, per part d'un grup de gent interessada del C.E. de Terrassa. En resum, es va venir a dir el següent: Que en aquests moments, hi ha també d'altres grups excursionistes del Vallès interessats en la confecció d'un itinerari per la part Nord de la comarca.

Concretament, aquest constituïria un tram del sender G.R. que va des del Maresme a l'Anoia (Igualada), on enllaça amb el G.R. n.º 1, ja marcat, i que travessa Catalunya des dels Pirineus fins al Montsià.

Vist que el tram corresponent al Vallès (Occidental i Oriental) tindria una notable llargària (des del Montseny al Montserrat), resulta gairebé indispensable la coordinació entre els grups, de cara a distribuir-se la feina per sectors i aconseguir un itinerari globalment uniforme.

Com a primer pas d'aquesta coordinació, caldria fer una convocatòria a tots els centres i entitats excursionistes comarcals, de manera que aquells que hi estessin interessats hi assistissin, representats per la corresponent comissió de senders. Aquesta reunió comarcal faria el plantejament general de l'itinerari en relació a la xarxa de senders de Catalunya i establiria el mètode de treball i de divisió per sectors, comptant amb l'assessorament de membres del Comitè Català. Només a partir d'aquesta reunió inicial de coordinació es faria possible la realització conjunta d'un sender de Gran Recorregut del Vallès.

En conseqüència, la postura del Comitè Català de Senders, és que es demani al Veguer que, en la propera reunió de Vegueria, s'inclogui en l'ordre del dia una invitació a totes les entitats de la comarca formalment representades, en el sentit de que participin en la convocatòria comarcal de coordinació. Només d'aquesta manera s'aconseguiria que la convocatòria fos veritablement plural i representativa a nivell del Vallès.

biblioteca

OBRES INGRESSADES PER DONATIU:

- Butlletí n.º 2 del GRUP D'EXPLORACIONS SUBTERRANIES DEL C.M. de Terrassa. (Reculls de treballs espeleològics; Març-Desembre del 1979. Donatiu dels editors.
- GOIGS EN HONOR DELS SANTS MÀRTIRS
LES RELÍQUIES DELS QUALS ES VENEREN A L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE SANT MARTÍ DE MURA. BISBAT DE VIC.
Donatiu del consoci, Sr. Miquel Agustí.
- «EXCURSIÓ I VISITA AL PIRINEU DE LLEIDA». Autor: Joaquim Montero. Terrassa, Octubre, 1980. Donatiu de l'autor.
- «MANUAL DE VACUNACIONS». Editat per la Generalitat de Catalunya (Departament de Sanitat i Assistència Social. Barcelona 1980. Donatiu: Conseller Delegat de Sanitat de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Terrassa.
- «CATALEG DE LLIBRES INFANTILS, JUVENILS I DIDACTICS EN CATALA 1979». Editat per l'Associació d'Editors en Llengua Catalana. Gremi d'Editors de CATALUNYA. Barcelona 1979. Donatiu d'un consoci.
- «MEMÒRIA EXERCICI 1979». Caixa d'Estalvis de TERRASSA. Donatiu dels autors i editors.
- «L'EVANGELIARI DE TERRASSA (TEXT D'ARGENT) DE LA SEU DE MANRESA.
- «ELS PERGAMINS (ADDITIONAL CHARTERS). N.º 62.604 - 62.801 DE LA BRITISH LIBRARY. Editat pel Patronat Soler i Palet de Terrassa. 23-IV-1980. Donatiu dels editors.
- «GOIGS A LA MARE DE DÉU DEL ROSER QUE ES VENERA EN LA CAPELLA DEL BOSC DE MUSSARRA (MONISTROL DE CALDERS). BISBAT DE VIC. Donatiu dels propietaris de la capella i un consoci nostre.
- «MEMÒRIA 1979». De la Caixa de Pensions (La Caixa). Barcelona 1980. Donatiu dels autors i editors.

OBRES INGRESSADES PER ADQUISICIÓ:

- «ART ROMÀNIC PER A EXCURSIONISTES». Autor: Maria Porter i Moix.
- «PARATGES DEL PAÍS VALENCIÀ». Autor: Tomàs Escuder i Palau. Col·lecció, Llibres de Motxilla N.º 11 i 12. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. 1980.
- «SIERRA NEVADA». Guia de Muntanya. Autor: Pablo Bueno Porcel. Editorial Montblanc, Granollers 1963.
- «SENDERS DE GRAN RECORREGUT: G.R. n.º 7; TIVISSA-PAULS, PAULS-TIVISSA. Edita: Federació Excursionista de Catalunya. Barcelona, 1978.

- «ITINERARI ROMÀNIC DE LA GARROTXA: I i II». Edita: Comitè Català de Senders de Gran Recorregut de la F.E.E.C. Barcelona, 1979.
- «LOS PICOS DE EUROPA: GUIA DE LOS TRES MACIZOS». Autor: Miguel A. Adrados Jerónimo López. Editat pels autors. Oviedo, 1980.
- «COSTUMARI CATALÀ: USOS I COSTUMS DEL BON PAGÈS SOBRE BOSCOS I ARBREDES». Estudi Editat per l'Oficina d'Estudis Jurídics de la Mancomunitat de Catalunya, l'any 1920. Reedició efectuada en Facsímil. Edicions Cotal. Barcelona 1980.
- «EL MONESTIR ROMÀNIC SANT LLORENÇ DEL MUNT». Autors: Antoni Pladevall i Joan Albert Adell. Editorial Artestudi. Barcelona, 1980.
- «PALLARS-ALT URGELL: DE LA NOGUERA PALLARESA AL SEGRE; GUIA DE MUNTANYA». Autors: Agustí Jolís i M.ª Antònia Simó de Jolís. Exemplar dedicat pels autors. Editat pel C.E.C. Barcelona, 1980.
- «VEGETACIÓ DE MONTSERRAT». Autors: Josep Nuet i Badia i Josep M. Panareda i Clopes. Llibre de Motxilla n.º 13. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1980.
- «AL VENT DELS 4.000». Autor: Isidre Rodrigo. Llibre de Motxilla n.º 14. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1980.

OBRES INGRESSADES PER SUBSCRIPCIÓ:

- «MIRALL DE GLAÇ»: Segon quadern estacional de Literatura. Estiu-Tardor 1980. Terrassa.
- «AL VENT». Revista de Terrassa. N.º 32, 33, 34, 35 i 36.
- «CAVALL FORT». N.º 439, 440, 441, 442.
- «CIENCIA». N.º 1, 2, 3 i 4.
- «CINGLES». N.º 41.
- «CORREU DE L'UNESCO». N.º 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32.
- «L'ESPLAI». N.º 81, 82, 83, 84.
- «MUNTANYA: C.E.C.». N.º 707, 708, 709.
- «PEÑALARA». N.º 407, 408.
- «PYRENAICA». N.º 118, 119, 120, 121.
- «SERRA D'OR». N.º 250, 251, 252, 253, 254 i 255.
- «TRETZEVENTS». N.º 361, 362, 363, 364, 365.
- «VERTEX». N. 75, 76, 77.
- «GUAITA». N.º 6, 7.

PUBLICACIONS DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA:

- INDEX DEL VOLUM 1975 - 1978. Relació sistematitzada per temes i autors que es contenen en els Arxius del C.E.T. N.º 1 al 17 —quarta època—.
- ARXIU DEL C.E.T. N.º 20. Corresponent al Juliol-Desembre del 1979.

secció de fotografia

Enguany el Saló de Fotografia, que habitualment la nostra entitat convoca durant els dies de FESTA MAJOR de la ciutat, ha sofert un canvi.

Ens plau justificar els motius: les obres d'agençament del nou estatge social que estaven força avançades, ens feren pensar que potser per aquells dies ja estaríem instal·lats a les noves dependències. No va poder ser possible.

Llavors, decidírem convocar el Saló per fi d'any i així no deixar de celebrar-lo.

XLV SALÓ DE FOTOGRAFIA, XXV DE MUNTANYA, XVI EDICIÓ NACIONAL

Aquest saló se celebrà dels dies 20 al 28 de desembre. El dia 19, el jurat qualificador, format per Josep Abad i Borrell, Josep Mies i Font i Pere Ribó i Bonet, i com a secretari Jaume Marçet i Riera, acordaren els següents premis:

CLASSIFICACIÓ GENERAL:

- 1.er premi, «NIÑOS», del Sr. P. Parera i Valls, de Berga.
- 2.on premi, «TEMPS», del Sr. Esteve Riu, de Terrassa.
- 3.er premi, «CIVILITZACIÓ», de la Sra. Montserrat Vallès, de Terrassa.

CLASSIFICACIÓ DE MUNTANYA:

- 1.er premi, «AMPRIU», del Sr. Marià López Angulo, de Barcelona.
- 2.on premi, «COGULLA», del mateix autor.

MENCIONS:

- 1.ra, «PERMANÈNCIA ARRELADA», del Sr. Jordi Albareda i Valldeperas, de Terrassa.
- 2.na, «CONTRASTES», del Sr. P. Parera i Valls, de Berga.

Les fotografies guanyadores del Saló (Classificació General i Classificació de Muntanya) ens plau reproduir-les la primera junt amb aquest article i la de Muntanya a la portada d'aquest Arxiu.

secció d'esquí

ASSEMBLEA ANUAL REGLAMENTÀRIA

El dia 21 d'octubre es va celebrar l'Assemblea anual reglamentària de la secció d'esquí sota la presidència de Narcís Duran; al no haver-hi quòrum a la primera convocatòria, comença a la segona, a dos quarts de nou del vespre.

El primer punt va ésser la lectura de l'Acta de l'anterior Assemblea que s'aprovà per unanimitat.

A continuació es van llegir les principals activitats realitzades durant el curs.

Seguidament, el president va fer esment de l'estat de comptes.

El quart punt va ésser la renovació de càrrecs de junta, que quedà establerta de la següent manera:

President:	Narcís Duran
Vicepresident:	Jordi Serra
Secretari:	Jaume Rosaura
Tresorer:	Ismael Freixes
Vocal competició:	Juli Batallé
Vocal promoció:	Eduard Soranells
Vocal corredors:	Andreu Riera
Vocals:	Marià Sàez
	Domènec Argemí
	Carles Bertran

A continuació, el president llegí el programa i el pressupost per la nova temporada. L'Assemblea acabà amb l'apartat de precs i suggeriments.

ESQUI DE FONTS

RESUM D'ACTIVITATS DE LA TEMPORADA 1979-1980

Curset d'iniciació i perfeccionament d'esquí a Lles de Cerdanya - Cap de Rec, per Nadal fins a cap d'any. Monitor en Narcís Serrat.

Les llicències de corredor actives, foren 11: Rosa Prat, Montserrat Prat, Montserrat Tàpias, Montserrat Vera, Salvador Prat, Roger Prat, Ruben Jordan, Jordi Roca, Andreu Ortega, Joaquim Benet i Jordi Vera.

Participàrem a 8 proves, dins de Catalunya: Copa Sant Cugat, III Marxa Beret, XII Gran Premi Principat, Campionat de Catalunya, individual, Campionat de Catalunya relleus, XI Gran Premi Sant Joan, Gran fons de Catalunya, II Giravolt juvenívol.

Els resultats més destacats foren:

Rosa Prat, senior, dames: 1 Gran Premi Principat de Catalunya

1 Campionat de Catalunya, individual

1 Trofeu Navacerrada

1 Trofeu Granada

Montserrat Tàpias, junior, dames: 3 Campionat de Catalunya individual

3 A la Marxa Beret

Campionat de Catalunya, relleus, dames: 2 Centre Excursionista de Terrassa

Montserrat Prat, Montserrat Tàpias, Rosa Prat

relleus, homes: 11 Centre Excursionista de Terrassa

Joaquim Benet, Ruben Jordan, Roger Prat

III Marxa Beret. Guanyador homes, 50 qm.: Miquel Prat

» dames, 25 qm.: Rosa Prat

Participants a la Finlàndia Hiihto, 75 qm., 10.000 assistents: Miquel Prat i Rosa Prat

Participació a l'organització de la III Marxa Beret, amb dos controls a Montgarri.

Celebració del Campionat de Terrassa de fons, amb 14 esquiadors del Centre. Campió de Terrassa homes, en Joaquim Benet; Campiona dames, Montserrat Tàpias.

Acte al nostre estatge social, de repartiment de premis del campionat local, i projecció de pel·lícules, amb assistència del tinent d'alcalde de Cultura, Sr. Jordi Labòria.

La Rosa Prat fou guanyadora del Trofeu F.E.D.I. a la millor esquiadora de fons, aquest any 1980.

En Miquel Prat, corredor d'esquí de fons forma part de l'equip de l'Estat espanyol.

Les activitats i resultats d'esquí de fons, es publicaren al «Diario de Terrassa», perquè entenem que, per la part que ens correspon, donem vida a la Ciutat.

secció d'investigacions subterrànies

CAMPAMENT ESPELEOLÒGIC A CANDANCHÚ

Per les vacances d'aquest estiu de 1980, la S.I.S. va realitzar durant la segona quinzena d'agost un campament de prospecció per la zona del llac d'Estanés, a Candanchú (Osca). El total de membres que participaren en aquesta campanya va ésser de dotze.

De fet els resultats varen ésser bastant pobres degut a que varies cavitats localitzades, als pocs metres eren tapades per gran quantitat de gel, i les penetrables varen ser molt petites.

En el número proper de l'Arxiu, monogràfic a l'espeleologia —SIS/8—, es publicaran els resultats d'aquesta campanya i d'anteriors exploracions fetes en aquesta zona de Candanchú.

XVIII CURSET D'INICIACIÓ A L'ESPELEOLOGIA

Durant els mesos d'octubre, novembre i desembre de 1980, la S.I.S. realitzà el seu XVIII Curset d'Iniciació a l'Espeleologia. Cal remarcar que aquest curset va ésser aprovat i homologat per l'Escola Catalana d'Espeleologia.

Les classes teòriques eren intercalades per les sortides pràctiques, de les que en farem un petit resum.

El dia 16 d'octubre, en Jordi Centelles i Jover, president de la S.I.S., inaugurà el curset fent la corresponent presentació i a continuació Salvador Vives i Jorba explicà, acompanyat de diapositives, la història i evolució de l'espeleologia.

Les classes sobre tècnica i material varen ésser donades per en Jordi Centelles i Josep Ortega. També s'explicà quelcom sobre salvament i socorrisme.

Salvador Vives va ésser qui donà la lliçó sobre geologia càrstica i Manuel Vives i Noguera sobre biospeleologia.

Les classes teòriques sobre topografia i arqueologia varen ésser donades per en Joan Rosaura i Jaume Morera respectivament.

Una vetllada agradable fou la de la sessió de pel·lícules que ens presentà Ramon Pineda, que ens projectà els films: «Sota Sal», «Ús i tècniques de materials», «Pot passar» i «XIV Curset».

El dia 9 de desembre els nostres companys del Grup Espeleològic de Granollers, ens oferiren una interessant conferència sobre La Cova del Serrat del Vent, la segona de major recorregut a Catalunya, i descoberta recentment.

Tot això en les classes teòriques. Les sortides pràctiques es van fer a diversos punts per poder obtenir un criteri ben ampli de diversos tipus de carst. Les pràctiques exteriors es realitzaren, com és ja costum darrerament, a la paret de les Foradades, a la Serra de les Pedritxes. S'anà a cavitats de Sant Llorenç del Munt, Serra de l'Obac, Garraf (zona de

Begues), Cardona (a veure la cova de sal, Forat Micó), i la darrera sortida programada que era la Fou de Bor, a la Cerdanya, no es pogué realitzar a causa de la forta nevada que estava fent i ni tan sols poguérem arribar a la Seu d'Urgell! Què hi farem, una altra vegada serà.

Com a cloenda del curset, es realitzà el lliurament de diplomes, medalles i manual d'iniciació a l'Espeleologia, el divendres dia 12 de desembre. Després d'uns parlaments del president de la S.I.S., Jordi Centelles, del president del nostre Centre Antoni Serra i del president de la Federació Catalana d'Espeleologia, el nostre consoci Pau Pérez i de Pedro, els membres del Grup d'Espeleologia de Badalona ens oferiren una conferència sobre Carst d'Escuaín (Osca), concretament de la cavitat B-15, que actualment és la primera integral del món i una de les més fondes, amb més de 1.100 m. de desnivell.

Cal fer menció que tan aquesta darrera vetllada com l'anterior on es presentà la conferència sobre la Cova del Serrat del Vent, la sala del Centre s'omplí de gom a gom.

Els dies 13 i 14 de desembre es realitzà una sortida colectiva a la Coma d'en Vila per a celebrar tots junts, cursetistes, monitors i acompanyants, l'èxit d'aquest XVIII Curset d'Iniciació a l'Espeleologia, tot desitjant que se'n vegin els fruits que tots desitgem, pel bé de la S.I.S. i de l'Espeleologia.

Detall de la direcció del Curset i Cursetistes participants:

Director: Jordi Centelles i Jover, President de la S.I.S.

Secretari: Jesús Beltran Taules.

Supervisor de l'E.C.E.: Salvador Vives i Jorba. Instructor de la l'E.C.E.

Monitors: Manuel Vives i Noguera
 Concepció Rosaura i Raich
 Josep Ferran Fornells i Moreno
 Víctor Flaquer i Camps
 Jaume Centelles i Jover
 Jaume Centelles i Jover
 Josep Ortega i Moreno
 Carme Canton i Ibàñez
 Eduard Vives i Noguera
 Paulina Ballbè i Carles

Cursetistes: Pere Pons i Villanueva
 Dolors Sànchez i Sànchez
 Jaume Badiella i Sànchez
 Jaume Badiella i Aguilera
 Antoni Vallès i Caparròs
 Fanny Brugués i Clariana
 Lluís Gonzàlvez i Hernàndez
 Josep Miquel Bosch i Orús
 Lluís Roqué i Resina
 Joaquim Moreno i Cuevas
 Joan Purull i Duran

DECORACIÓ

ELLSA, S. A.

Ctra. Martorell, 58

Telèfon 788 39 44

CAMISERIA I CONFECCIONS

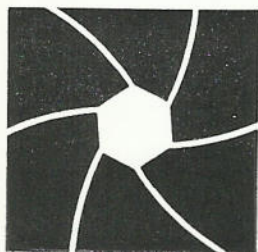
ORLEY

de VÍDUA PRAT

Sant, Pere, 29

TERRASSA

Telèfon 788 55 51

FOTOGRAFIA
INDUSTRIAL
Y PUBLICITARIA

**VIRGILI
VERA**

VALLPARADIS, 113/115
TELF. 784 08 62
ESTUDIO 788 95 39
TERRASSA

TERRASSA

Rutlla, 31

Tel. 784 09 22

SABADELL

Rambla del Caudillo, 116

Tel. 725 47 67

Ctr. N. 150. Km. 14,700

Sport Center

FOTOS

francino

Major, 9

Telèfon 780 23 11

TERRASSA